

הילה להב

אלכימיה

הנני. ראי,

הנני. ראי, כל מה שבנמצא איננו
בנמצא. יכלתי להיות חלילנית
יכלו להיות לי חיים סדורים ותואמים אבל אינני
מוצאת בזה את ידי. נראה שאני נמצאת במקום
שאני רוצה למעורר אליו. החדר עומד
כעל יתדות. הקירות מטים לנפול מרב פרק
הכל על-מקומו

אני יכולה לחרוז מחזרות למלכה
פעם כמעט וצרפתי ברזל בכח
האימה, כשעמדת ללכת ואינני זוכרת
אם היית על סף הדלת או תחתיה
ממש הפלים ערוכים הנזיות
נכונות אני יכולה להיות אנושית, ראי
השוט הזה כהרר-עין יהיה
לחליל

הערה:

אני בנמצא. כמעט אמרתי בהסחה הדעת כמעט
אמרתי בהשג-יד. למעט החליל אין לי צנור-
חמצן עוד מלדתי וכשאכער
אף רוח איננה מלבה אותי אם ישנן רוחות

כמעט שכחתי: התריסים
עומדים מגפים כדרך שיעמדו בבתי
העלמות

והחרשות,

החרשות יש והיא הזכות הגדולה
ביותר הנתנת לו
לנגז. בחרטה כזו החטא מכה
דוקא על גבו נגני את כל מה ששתקת
עד כה; ואת, לו יכלת, היית שותקת גם את
המעט שננתת. רגישותה דקה כזהירה
שבאזנים וככלל, כשהיא מכוננת היא
עדיפה על הצליל. הלא כל העולם כלו חרשים
דוקא המנגנים בחליל

את

מין התיפחות שנובעת בה כצליל. חוט של
אור לא-שמושי (אם אמנם ישנו וגו') שאת
תולה בו את הכבסים הרטבים מבכי ליבוש.
יכול היה להיות אחרת: עליה להקשיב

והוא,

איריוט גמור. קבל בירושה שוט ומבקש
אותה שתנגני בו

אשר־אהבת

בְּכָל־זֹאת הַזְמַן לֹא עָצַר.
כְּשֶׁתִּגְדֹּל, יִמְחָה
הַכֹּל. אַמֶּת. אֲבָל הוּא לֹא
גָדֵל.

בְּכָל־זֹאת מִשְׁהוּ נִמְחָה.
תּוּ מִפְּנֵיהָ אוֹ סְלִיחָה (קֹשֶׁה
לְרַעַת). בְּמַה שֶׁנִּחְבַּל (כְּבֹה)
בְּכָל־זֹאת לֹא עָלְתָה אַרוֹכָה.
אֱלֹהִים בְּעַר וּבְעַר.

בְּכָל־זֹאת הַזְמַן לֹא עָצַר. מַה שֶׁנִּתֵּן
עוֹבֵר וְנִתֵּן. (הַשְׁמֵר) יָדִיד רָפוּ.
שְׁמִיעֲתֶךָ כְּבֹדָה. מַה שֶׁנִּתֵּן עוֹבֵר
הַשָּׁה כְּבֹר אֲכָל אֶתְּהָ מוֹסִיף
וּבוֹעַר

הלוח החלק

אֲבָל הָרִי יִשְׁנוּ הַלּוּחַ הַחֲלֵק גַּם בְּךָ וְגַם
הַחֲרִיצִים מִמֵּתִינִים לְהַחֲרִץ אוֹלֵי לְהַחֲרִט
וְאִף הָעֲמֻקָּה שֶׁבַתְּהוּמוֹת אֵינָה שְׁמִחָה בְּחֻלְקָה
כֹּל עוֹד הִיא נִכְתְּשֶׁת

בְּכֹל זֹאת אֲנִי שְׁמִחָה בְּךָ. מִשְׁהוּ אוֹמֵר זֹאת
בְּפִנְיָה. מֵעוֹלָם לֹא רְאִיתִי אֶת פְּנֵיךָ
כְּדֹרֶךְ שְׁאֵרָאן הַיּוֹם. גַּם הַלּוּחַ הַחֲלֵק
מִמֵּתִיזוֹ, נִצְחִי, לְשִׁיר שִׁיר מִשְׁלֶךְ

לא רק המים

לא רק המים. הנה אני הישנה
 על גדת מטתי איני יודעת
 אם אתה נצב למראשותי
 אורב אם באת לשמור את
 חלומי. הנה אני הישנה
 יחידה. גם הדם בכחו לשחוק
 סלעים. איני יודעת אם רוח נושבת
 באמת. גם עצם המחשבה,

העתיד

א.

מה שעתיד להתרחש לן בביתי
 הלילה, ועוד במרפז הלילה, ולא זאת בלבד
 אלא שהרוח מפה
 בתריסי ביתי פסבורה
 שישנו שם מישור היאה לקבורה (הרוח)
 מבקשת להקבר ואני מבקשת לככלה.
 כך יש ואנחנו נאבקות
 עד שחר, אז
 אני המבקשת להקבר והרוח
 אוחות בי בעבותות של אהבה. היא
 נשארת לצדי. ערה.
 לעתים היא מדמה שנקשרה
 נפשי בנפשה. ככה יעשה לרוח
 שהחשה חפץ ביקרה).
 לא את העולם שהכריעני אני מבקשת
 ליאש, כי את העולם החדש, הפעוט
 הנולד בחבלי-
 תליה לצוארו בשעה
 שעלי לקום.

אִינְנִי רוֹצֵה לְכַתּוֹב אֶךְ אִינְנִי
נִרְדַּמְתִּי, וּבְחֻצוֹת אֲנִי מְעִירָה בִּי אֶת
נַפְשִׁי הַתֵּינּוֹקֶת וְצוֹבֶטֶת
אוֹתָהּ שֶׁתִּבְכֶּה

ב.

הַעֲתִיר
לְהִתְרַחֵשׁ, צִעִיר מִיְלֻדְתִּי, נִרְדָּם
כְּמִטָּתָהּ וְלִבּוֹ נֶאֱחָז
בְּכַרְיָה כְּמַת בְּקִבְרוֹ

אני כותבת את שמי

עַל אִף שֶׁגִּדְלְתִּי בֵּין הַמַּצְבוֹת אֲנִי בְנוּיָה בְּקוֹשִׁי,
מִחֻמְרִים זוֹלִים. עַל פְּנֵי חֶסֶן הַבַּהֵט יִרְשָׁתִּי אֶת
דְּלִילוֹת הָאֵזוֹב וְחִישָׁנוֹת הָעֵשְׂבִים.
גִּדְלְתִּי לְכַתּוֹב אֶת אוֹתֵיּוֹת הַשֵּׁם
הַמְּלֵא. אַחֲרַיִם יִכְתְּבוּ אֶת הַשֵּׁמֶשׁ שֶׁתִּבּוֹא אֶל בֵּית־
הָעֵלְמִיז. אֶת הַשָּׁמַיִם שִׁיּוֹכְלוּ
לְקַלוֹט אֶת הַנְּשָׁמוֹת
הָעוֹלוֹת. אֲנִי כוֹתֶבֶת אֶת שְׁמִי שׁוֹב וְשׁוֹב עַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה הַתְּחוּחָה. עֲרִיז לֹא נִמְצָא לִי הַבַּהֵט וְלֹא
מִסְפָּרָה הַחֲלָקָה. בֵּינָתַיִם, שְׁלֵא לְשִׁכּוֹחַ, אֲנִי מְצִיֶּרֶת
אֶת גּוֹפִי בְּמָקוֹם שֶׁאֲנָשִׁים דוֹרְכִים בּוֹ,
אֲנִי מְנַגֶּנֶת בְּחֲלִיל כְּרִי לְשִׁמּוֹר
לְעֲצָמֵי אֶת הַמָּקוֹם
בְּשָׁמַיִם לְצַד הַקִּיּוּנוֹת; הַיּוֹם כְּבָר נִרְחַקְתִּי בְּמַנְגִּינָה
בְּאֵרוֹקִית; אֲנִי מְבִינָה שֶׁהַזְּמַן מִתְקַצֵּר לִי,

אֲנִי הַמוֹסִיפָה עַל עֲצָמוֹת אֲבוֹתַי אֶת הַבֶּשֶׂר וְהָדָם
לְמָרְק מֵהוּ אֶת חוֹ הַזְּקָנָה; לְהוֹסִיף עֲלֵיהֶן אֶת עֲלִיבוֹת
הַגִּיל, לְמוֹץ מִלְשָׁדָן אֶת הַמָּרָה

השְׁחָרָה, הַעֲוָרָה, לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ לִילָה שִׁירָר עַל הָאָרֶץ
רוֹח־חַרְבֵן שְׁתַּרְחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם

.2

בְּמָקוֹם לְקַבֹּעַ אֶת עֲצָמֵי בְּשִׁישׁ אֲנִי מִשְׁתַּדֶּלֶת
לְהוֹסִיף וְלִהְיוֹת צְמַח־מַצְבוֹת. יְהוּדֵי־נֹדֵד בֵּין הַקְּבָרִים,
דְּבַר־מָה הַנִּסְתָּף אִם יֵשׁ לוֹ נֶהֱר. בְּמַבּוּל הַבָּא תִתְחַשֵּׁר יוֹדָה
שְׁחָרָה מֵהַשְּׂמַיִם. עוֹדֵנִי מִגִּירָה אוֹתָהּ אֲנִי מִשְׁתַּדֶּלֶת שְׁלֵא לְכוֹת
אֶת קִצּוֹת אֲצַבְּעוֹתַי הַתּוֹלוֹת בְּחֻלְיָל